

1/2015, II. ročník

Hlahol zvonov

Časopis farnosti Šaštín-Stráže

Jasličková pobožnosť

Milí bratia a sestry, drahí farníci, na prahu roka 2015 vás srdečne pozdravujem. Je zvykom, že na začiatku roka sa vytvárajú ročné rozpočty, plány... Aj my kresťania by sme sa mali s optimizmom a dôverou v Boha pozrieť na nastávajúci rok a urobiť si pred-savzatia. Ak nám Boh dožičí nasledujúci rok prežiť, chceme sa prehýbiť vo viere a v láske. Naše predsavzatia by mali zahŕňať oblasť vzťahu k Bohu, oblasť medziludských vzťahov a oblasť vzťahu k sebe. V oblasti vzťahu k Bohu si naplánujme spôsob a obsah našich modlitieb, frekvenciu pravidelných spovedí a rozhodnime sa zúčastňovať každú nedeľu a v prikázaný sviatok na sv. omši. Poroz-mýšľajme, ako to zariadiť, aby to bolo vidno v našom živote. Naplánujme si, čo chceme urobiť pre to, aby sa v našich rodinách vytvá-ralo, udržiavalo a zväčšovalo rodinné teplo, radosť, súdržnosť a čas jeden pre druhého. Pouvažujme o tom, čo urobiť, aby sme si našli čas na prehlbovanie a rozširovanie poznatkov v náboženskej a duchovnej oblasti. Je dôležité si uvedomiť svoje slabosti a rozhodnúť sa, ako ich zmenšovať a likvidovať. Snažme sa, aby sa i našim príspevím zlepšili vzťahy v našich rodinách, v našej farnosti, v našom meste.

Chcem na vás myslieť počas celého roka v modlitbách a prosím vás, aby ste sa aj vy za mňa modlili.

Váš duchovný otec Jozef

Milí čitatelia, iste ste si všimli v našich kos-toloch **leták, týkajúci sa referenda o manžel-stve a rodine, ktoré sa bude konať 7. Febru-ára 2015**. Toto referendum sa koná s cieľom **zachrániť tradičné chápanie rodiny** založenej na manželstve jedného muža a jednej ženy, ktoré je dnes spochybňované a ohrozené. Preto si dovoľujeme povzbudiť vás k účasti na referende, ale aj poprosiť o **pozývanie ľudí vo vašom okruhu (príbuzní, priatelia, známi a pod.) k účasti na referende**.

Aby sme odvrátili spomínané hrozby, **referen-dum musí byť úspešné**. Bude takým, ak bude v prvom rade **platné, teda ak sa ho zúčastní aspoň 50 % právoplatných voličov** (t, j, asi 2 miliónov ľudí od 18 rokov). Podľa štatistiky chodí do kostola na Slovensku v priemere 10 – 15 % ľudí, **je potrebné získať pre túto myšlienku čím viac ľudí...**

Ak referendum nebude úspešné, bude to signál, že je u nás málo zástancov tradičného manželstva a rodiny. Potom je pravdepodobné, že podľa vzoru mnohých západných krajín, aj u nás zavedú manželstvá homo-sexuálov, rovnocenné s manželstvom muža a ženy, aj s právom adoptovať si deti. Taktiež naše deti budú povinne vyučovať sexuálnu výchovu aj proti vôli rodičov už od predškolského veku (od 4 – 5 rokov), a to spôsobom, ktorý je v príkrom rozpore s tradičnou kresťanskou morálkou.

Ešte jedna dôležitá poznámka – referendové otázky majú formu: „Súhlasíte, aby sa nemohlo stať, že...?“, teda v otázkach sa nás pýtajú, či súhlasíme so zákazom... **A práve preto, že súhlasíme s týmito zákazmi, nepomýľte sa, prosím, a zakrúžkujte trikrát „Áno“, „Áno“, „Áno“...**

Ak tak urobíte, podporíte a ochránite tradičnú rodinu, za čo vám patrí vďaka.

Don Emil Šafár SDB

Obsah

1. Príhovor a Výzva k účasti na referende
2. Obsah + Z mailovej pošty
3. Ukončili sme Rok Sedembolestnej
4. Púť za kňazov
5. Prvá púť včelárov
6. Nitrianska diecéza v požehnanom zastúpení
7. Nech je ruženec našou záchranou
8. Byť kňazom pre mladých...
9. Predstavujeme vám
10. Strážske zvony IV. časť
11. Zo zákulisia Roku Sedembolestnej
12. Zo Šaštína-Stráží na misijné cesty
13. Zo života Gymnázia Jána Bosca
14. Spojil nás advent
15. Zo saleziánskych misií
16. Prežime lepšie hĺbku Veľkého piatku
17. Správy zo sveta
18. Spoločenská kronika

Občasník 1/2015

Vydané pre vlastnú potrebu

Z mailovej pošty

V predchádzajúcom čísle Hlaholu zvonov sme vám priniesli článok o Mariánskom kňazskom hnutí a jeho laickej vedúcej pani Alžbete Vojtkovej. Ona sama je v redakčnej rade časopisu Máriina doba. Naše cesty sa potom opäť spojili, a to vtedy, keď zháňala práve do tohto časopisu fotografie z Národnej púte. Po krátkom čase som ju zase ja požiadala o uverejnenie jej príspevku v našom časopise. Ona bez okolov súhlasila a tak vám jej príspevok v tomto čísle prinášame. V našej farnosti pripravuje pani Vojtková jarné večeradlo a už vopred nás všetkých lútuje, lebo vie, čo príprava takejto veľkej akcie so sebou prináša. Vybrala som preto úryvok z jej mailového listu, ktorý patrí nielen mne, ale sa chcem o jej slová podeliť so všetkými, ktorým patrí:

„Trochu mi je Vás všetkých ľúto, že zase budete mať veľkú robotu. Ale si myslím, že keby ten Rok 7bolestnej skončil tak, že si povieme: už je to za nami, to by nebolo dobré. A toto vidím tak krásne nadväzovať, že to je asi réžia zhora: 7bolestná silou svojej obety si ochránila „národček“ a ten teraz ide do večeradla vybojovať s ňou jej veľké víťazstvo. Vidím to ako pokračovanie, že sa zapájame do toho, čo Ona teraz koná. Pozdravujem Vás aj všetkých, prajem požehnané dni! Alžbeta (Ale že ste aj mňa tam dali do Vášho časopisu, to je škoda, dúfam, že ma tam veľmi vidno nebude, sú aj krajšie veci, čo by sa tam hodili.“

Veľmi ma slová pani Vojtkovej potešili. Dúfam, že aj vám roztiahli kútiky úst. Nech sú požehnané kroky a všetky činy tejto oddanej a vernej Božej služobnice! Ďakujem za jej vyznanie a všetkým čitateľom prajem príjemné čítanie všetkých príspevkov v tomto čísle Hlaholu zvonov.
Ludka

Farský časopis zostavili: don Jozef Pöstényi, správca farnosti, don Marek Michalenko, direktor miestnej saleziánskej komunity, don Emil Šafár a Mgr. Ľudmila Machová. Zároveň ďakujeme za pomoc ostatným saleziánom z miestnej komunity, ktorí prispeli k vydaniu časopisu. Svoje rady, nápady, pripomienky i postrehy nám môžete poslať na našu mailovú adresu: hlaholzvonov@gmail.com.

Grafické spracovanie a tlač: Tlačiareň LUNA, Moravský Svätý Ján.

Neprešlo jazykovou úpravou.

Ukončili sme Rok Sedembolestnej

V našej farnosti sme zvyknutí na návaly pútnikov dva razy do roka. V tom minulom to však predčilo všetky naše očakávania. V januári to boli len tri pútnické skupiny, no potom to už nabralo veľký rozmer: február 10 pútí, marec 15, apríl 24, máj neuveriteľných 95, jún 76, júl 49, august 52, september 58, október 65, november 17 a december 9 pútnických skupín. Píšem len o tých nahlásených skupinách, pretože vieme, že prišlo množstvo pútnikov aj bez ohlásenia, lebo nič nežiadali, len si vykonali pokorne a úctivo pobožnosť. Ak by sme to rozmenili na drobné, prišlo 134 355 pútnikov! Zaplnila sa celá 400 stranová Pamätná kniha, ktorú sme na tento účel pripravili od mája. Dnes sa v zápisoch pokračuje v jej ďalšej časti, z čoho máme nesmiernu radosť. V niektorom z nasledujúcich farských časopisov vám prinesieme aj zopár výpiskov od pútnikov. Prosili, žiadali, ďakovali, vyprosovali, ale sa aj delili o radosti a starosti. Je za nami krásny, jedinečný a neopakujúci sa rok. Rok, ktorý nás spojil, otestoval a najmä zocelil v službe pre Pána, našu Cirkev, ale aj všetkých pútnikov, ktorí k nám zavítali.

Čo vám priniesol rok 2014, ktorý bol Rokom Sedembolestnej Panny Márie?

Túto otázku som položila provinciálovi saleziánov na Slovensku a každému saleziánovi v našej komunite. Tu sú ich odpovede:

Don Jozef Ižold, provinciál: Tento rok bol u mňa silno poznačený prijatím služby provinciála. Verím, že aj s pomocou Panny Márie Sedembolestnej sa učím vykonávať túto službu v duchu radostnej poslušnos-

ti a v presvedčení, že stále sme v Božích rukách.

Don Marek Michalenko: Veľmi veľa Božieho požehnania, splnený sen o tom, že Slovensko znovu objaví svoju Patrónku a začne k nej putovať. A aj prehĺbenie môjho osobného vzťahu k Sedembolestnej. Napriek veľkému množstvu práce, námahy a únavy s tým spojenej, som šťastný, že som ho zažil priamo na tomto milostivom mieste spolu s mojimi spolubratmi saleziánmi a našimi dobrovoľníkmi.

Don Ján Čverčko: Myslím, že tento jubilejný Rok mi priniesol veľa práce a organizovania púti, ale zároveň priniesol ešte viacej milosti. Dal som veľa svojich síl a energie, ale dostal som od Pána Boha oveľa, oveľa viacej v mnohých nových vzťahoch, v spoznaní niektorých zázračných uzdravení na tele i na duši pútnikov aj farníkov a dobrovoľníkov, ktorí pomáhali pri púťach, v túžbe plniť Božiu vôľu tu v Bazilike Sedembolestnej Panny Márie v Šaštíne-Strážach so všetkými svojimi spolubratmi saleziánmi a všetkými zasvätenými, farníkmi, mladými, rodinami, dobrovoľníkmi a ľuďmi dobrej vôle, ktorí túžia byť šťastní už tu na zemi a potom v nebi.

Don Jozef Komloš: Čo mi priniesol tento Rok? Skutočnosť, že ľudia na Slovensku si vážia Sedembolestnú a chcú ju aj navštíviť.

Don Peter Barina: V tomto roku som bol povzbudený príkladom mnohých dobrovoľníkov, ktorí sa ochotne a nezištne podujali pomáhať pri púťach. Bol som milo prekvá-

pený, že počas roka prišlo k našej Matke, do Národnej Svätyne, toľko pútnikov. Mal som radosť z toho, že sa tu cítili prijatí, zažili tu Boží dotyk a mnohí z nich vyjadrili túžbu prísť aj na budúci rok, hoci už nebude jubilejným Rokom Sedembolestnej Panny Márie.

Don Jozef Hrdý: Veľkú radosť mám z celého zástupu biskupov, kňazov, rehoľníkov, mladých, starých, ktorí sem v tomto roku zavítali. Stotožnil som sa s ich radosťou. Teším sa, že si toľkí prišli uctiť našu Matku. Spolu tvoríme veľkú rodinu pod ochranou Sedembolestnej. Som vychovaný pod ochranou Sedembolestnej Panny Márie. Obraz Panny Márie na hlavnom oltári ma sprevádza po celý život. Spoznal som lásku Pána Ježiša a Panny Márie a to ma sprevádza po celý život, nielen tento rok.

Don Milan Janák: Rok 2014 mi dal zažiť akú silu a význam má naše pútné miesto. Priniesol aj veľa novej práce, skúseností, únavu a stres, ale aj odmenu vo vnímaní spokojných pútnikov, dobrých spovedí, radostných

osobných stretnutí a svedectiev. Tento môj druhý rok v našej komunite mi pomohol zžiť sa lepšie s prostredím a naozaj sa tu cítiť ako doma.

Don František Čunderlík: *Ked' Ježiš uzrel matku a pri nej učeníka, ktorého miloval, povedal matke: „Žena, hľa, tvoj syn!“ Potom povedal učeníkovi: „Hľa, tvoja matka!“ A od tej hodiny si ju učeník vzal k sebe. (Jn 19, 26-27)* Rok Sedembolestnej Panny Márie mi pripomenul (zvýraznil a prehĺbil) toto životné spojenie s Matkou, ktorá bedlila a bedlí nad mojím saleziánskym a kňazským povoláním – vlastne Ona si ma „vzala k sebe“, jej vďačím za to, že som Kristovým kňazom a don Boscovým saleziánom... Sedembolestná ma učí pozeráť na život a každodenné výzvy očami viery a nádeje i uprostred ľudských zlyhaní, neúspechov, uprostred trápení a sklamaní... učí ma trpieť = prijať cestu „trpezlivosti“..., že dozrievam/ dozrievame k svätosti cez vnútorné očisťovanie aj bolesť..., ale že to môže byť (a aj je) vznešená cesta, ak ju prijímam slobodne,

aktívne, s dôverou. Ešte som v tomto Roku Sedembolestnej zažil mnoho krásnych svedectiev o obetavosti bratov a sestier v službe, v apoštolskej horlivosti, v ochote vstúpiť láskyplne do bolesti toho druhého a niesť túto bolesť spoločne. A množstvo stretnutí v spovednici pri vysluhovaní sviatosti zmierenia mi bolo úchvatným dôkazom Božej nehy a milosrdenstva.

Don Ján Naňo: Priniesol mi novú skúsenosť s Pannou Máriou – cez ňu nám Pán daruje veľké milosti a jasným znakom toho, že sa tak skutočne deje, sú bolesti, ktoré začínú prichádzať. Tento milostivý rok bol aj veľkou výzvou, ktorá sa stala do istej miery bremenom, ale zároveň nám dala krídla.

Don Emil Šafár: Pre mňa bol Rok Sedembolestnej skutočnou duchovnou revolúciou, vzhľadom na to, že som sa vrátil z misijnej krajiny (Rusko – Jakutsko), kde som, pochopteľne, nemal až tak veľa možností venovať sa takej typickej pastoračnej práci, ako je to možné u nás (vzhľadom na malý počet katólíkov). Som rád, že som prišiel práve v tomto Roku Sedembolestnej a mohol prispieť na takom osobitne milostivom a požehnanom mieste ako je Národná Bazilika v Šaštíne, kam prichádzali pútnici z celého Slovenska. Mohol som sa doslova vyžívať v rôznych formách pastorácie, osobitne tej súvisiacich so službou pútnikom. Som povzbudený aj tým, s akou ochotou sa do tejto služby zapájali a pomáhali nám nielen veriaci našej, ale aj okolitých farností.

Je už 20 rokov kostolníkom v našom národnom chráme. Slúži Matke, Bohu, Cirkvi... Posledný rok bol pre neho iný, výnimočný, náročný, ale i nezabudnuteľný. Čo priniesol a dal pánovi **kostolníkovi Vladimírovi Sofkovi**? Pútnici k nám chodili vždy, ale tento rok

bol naozaj výnimočný. Som rád, že slovenský národ si uvedomil, že Panna Mária – Patrónka a Ochrankyňa je naša Matka. Úcta k Sedembolestnej ich priviedla do nášho chrámu. Šaštín sa stal v tomto roku veľmi obľúbeným a významným. Ako kostolníkovi mi pribudlo oveľa viac práce, lebo sa slúžilo viac svätých omší. K tomu pribudli výklady o histórii Baziliky a prehliadky múzea. Niektorí pútnici sa tu cítili veľmi dobre a ďakovali. Pri toľkých svätých omšiach a púťach to bolo pre mňa veľké duchovné obohatenie.

Ak k tomu môžem pridať i môj osobný pohľad kronikárky, fotografky a redaktorky farského časopisu, tu je moja odpoveď: Tento rok ma stál veľa voľného času, ktorý som obetovala práci pre Pannu Máriu a celú Cirkev. Spoznala som veľa zaujímavých ľudí, prežila veľa krásnych a nezabudnuteľných zážitkov s cudzími ľuďmi, ktorí sa mi stali v okamihu blízkymi. Prežila som priamo v centre diania rok, ktorý sa už nikdy nemusí zopakovať. Napriek mnohokrát zažitej únave však môžem povedať, že mi bolo veľkou cťou urobiť všetko to, čo som urobila. Urobila som to s láskou a veľmi ma to duchovne posunulo. Hlboko sa skláňam pred našou nebeskou Matkou. Prosím o vypočutie všetkých prosieb, ktoré k nám pútnici priniesli. Nech sa nikdy neskončí Jej zázračná moc v našom meste, kde pred stovkami rokov aj začala!

A čo vy, milí čitatelia, ako by ste odpovedali na moju otázku: Čo priniesol Rok Sedembolestnej Panny Márie vám, vašim blízkym a vašim rodinám? Odpovede nám môžete poslať na našu mailovú adresu: hlaholzvonov@gmail.com.

Ako povzbudenie pre ostatných ich môžeme uverejniť v nasledujúcom čísle nášho farského časopisu.

Púť za kňazov – po prvý raz

Keď na sviatok Sedembolestnej Panny Márie, teda 15. Septembra, spúšťalo spoločenstvo Modlitby za kňazov (MZK) 40-dňovú reťaz pôstu a modlitieb za duchovných otcov, súčasne robilo prípravy na prvú celoslovenskú Púť za kňazov do Šaštína. Púť, ktorá sa uskutočnila 25. Októbra, bola zároveň vyvrcholením pôstnej akcie.

Do Národnej Svätyne prichádzali veriaci zo všetkých kútov Slovenska. Pripravený bol pre nich bohatý duchovný program. Po privítaní a krížovej ceste za kňazov nasledovala prednáška Mária Tomášika zo Spoločenstva pri Dóme sv. Martina, modlitba sv. ruženca či litánie k sv. Jánovi M. Vianneyovi – patrónovi všetkých kňazov, ktorého relikvia bola v Bazilike vystavená pred hlavným oltárom. Súčasťou púte bola aj tematická výstava na-

zvaná Svietiene fotografa a dokumentaristu Petra Sedláka z Prešova, alebo aj výstava kresieb detí z farností Šaštína – Stráže, Štefanov a Moravský Sv. Ján na tému Môj kňaz. Medzi jednotlivými bodmi programu sa našiel priestor aj pre svedectvá pútnikov o tom, ako sa modlievajú a obetujú za svojich kňazov. Bolo príjemné počúvať, že sa táto myšlienka šíri a na Slovensku vznikajú skupiny, ktoré sa pravidelne modlia za kňazov. Organizátori napríklad s radosťou prijali informáciu o existencii spoločenstva MZK Tvrdošín.

Vyvrcholením celodennej púte bola svätá omša celebrovaná otcom arcibiskupom Stanislavom Zvolenským, ktorý sa v homílii zamýšľal nad otázkou, ktorú Ježiš tri razy položil Petrovi: „*Šimon, syn Jánov, miluješ ma?*“ (porov. Jn 21,15), a ktorá je prejavom nekonečnej Božej lásky.

Túžbou spoločenstva Modlitby za kňazov je vytvorenie tradície každoročných pútí s cieľom zjednotenia sa v úmysloch za kňazov, ktorí to veľmi potrebujú.

Samuel Brečka

Prvá Púť včelárov

Historicky prvá Púť včelárov v Bazilike Sedembolestnej Panny Márie sa uskutočnila 18. Októbra 2014. Zúčastnili sa jej desiatky včelárov nielen z celého Slovenska, ale aj z blízkej Moravy. Hlavným celebrantom bol farár z farnosti Lendak Mário Anton Hrtus, Opraem (z Rádu premonštrátov).

Pán farár z Lendaku, jeden z mála včelárov a kňazov súčasne, chová 40 rodín včelstiev a je správcom svojej farnosti už 45 rokov. Za tú dobu „odchoval“ 16 kňazov. Ako je pre neho možné spojiť tieto dve rôzne životné povolania kňaza a včelára? Tak, že on pri včelách oddychuje, je to jeho aktívny relax a chvála Stvoriteľa za veľký dar, ktorý daroval človeku vo včele. Vo svojej kázni sa zamyslel nad históriou úcty Slovákov k Sedembolestnej, čo dokazuje aj ich oltár piety z roku 1460.

Státisíce rokov tu včely žili a bezpochyby sú darom od Boha človeku. Žijeme časy, keď človek musí chrániť včely pred počinaním, ktoré im tak veľmi škodí. Tým si však človek škodí sám, lebo je isté, že po poslednej včielke ľudstvo prežije nanajvýš 5 rokov. 90% úrody nám opelujú včely. Dávajú vzácny dar med a iné vedľajšie produkty. Pritom sa k nim chováme macošsky. Adresoval to pestovateľom repky, ktorí necitlivo postrekujú niekoľkokrát polia repky olejnej a s ňou i včely.

Prečo sa stal patrónom včelárov svätý Ambróz? Tak ako mnohé legendy i tá o sv. Ambrózovi je spojená s jeho životom. Podľa tejto legendy dala matka Ambróza ako malé bábätko spať von na dvor do kolísky. Jednému zo včelárov v okolí uletel včelí roj, ktorý sa usadil na kolíske a spiacom dieťati. Niekoľko včiel mu vložilo do úst kvapky medu a po

krátkej chvíľke celý roj uletel bez toho, že by ho čo len jedna včielka uštipla. Táto legenda ho týmto predurčila za patróna včelárov a včiel. Jeho podobizeň je často zobrazovaná so včelím úlom. Práca včiel sa stala jeho celoživotným krédom: svedomitosť, pracovitosť a v neposlednom rade súdržnosť s pospolitým ľudom.

(príspevok je napísaný v spolupráci s pani Annou Hrabošovou, manželkou jedného z organizátorov tejto púte, pána učiteľa Albína Hraboša)

Nitrianska diecéza v požehnanom zastúpení

Takmer 7 tisíc veriacich z Nitrianskej diecézy si prišlo uctiť 11. Októbra svoju patrónku do národnej svätyne v našom meste. Program začal o 9.30 hodine mariánskou akadémiou. Súčasne vysluhovalo veľké množstvo kňazov sviatosť pokánia nielen v Bazilike, ale aj v parku a okolí samotnej Baziliky. Veľa ľudí tu zložilo svoje ťažoby a hriechy, aby odchádzali od Mamy posilnení a oslobodení.

Svätá omša začínala slávnostným sprievodom s dlhokánskym zástupom miništrantov a asi 120-ich kňazov, medzi ktorými bol aj takmer 95-ročný Mons. Ľudovít Baláži, najstarší z prítomných kňazov. Veriaci zaplnili celú Baziliku aj vonkajšie priestory. Hlavným celebrantom bol otec biskup Viliam Judák. Svoju homíliu venoval predovšetkým Panne Márii, ale aj sile ruženca a významu a dôležitosti ochrany manželstva a rodiny.

V závere bohoslužby sa veriaci pútnici zverili pod ochranu Sedembolestnej Panny Márie nasledujúcou modlitbou:

Sedembolestná Matka, plná milosti, všetkým, čo sa k tebe utiekajú, ochotne otváraš svoju materinskú náruč. Prosíme ťa, pre rany a krv Ježiša Krista, tvojho milovaného Syna a nášho Vykupiteľa a tiež pre bolesti tvojho materinského Srdca, aby si nám, biednym hriešnikom, vyprosila skutočnú kajúcnosť a odpustenie našich hriechov. Ukáž, že si dobrou Matkou a ujmí sa celého ľudstva. Vyhľad' neveru a bludy, vypros nám milosť vytrvalosti a pravej lásky k Bohu a k blížnym. Zjednoť kresťanských predstaviteľov krajín a vypros nám skutočný pokoj. Zachovaj pod

svojou materinskou ochranou nášho Svätého Otca, biskupov a kňazov. Odvráť od Slovenského národa a obyvateľov našej vlasti všetky nepokoje, nenávisť a každé zlo. Dovoľ, aby sme spočívali v živote i vo smrti v tvojom materinskom Srdci, kým nedosiahneme večnú radosť a slávu v nebi. Amen.

Nech je ruženec našou záchranou

Októbrová fatimská pobožnosť sa niesla v znamení ruženca. 4. Októbra sa zišli veriaci v Bazilike, aby spoločnou modlitbou posvätného ruženca začali fatimskú pobožnosť. Hlavným celebrantom sv. omše bol otec biskup Dominik Tóth. Silu ruženca nezabudol zdôrazniť ani vo svojej homílii. Berme ruženec do rúk a bojujme tak proti zlu, proti pokušeniu, proti návnadám sveta k nečistému životu. Majme ho pri sebe a modlime sa ho aj v rodinách. Pripomenu aj meno svätice Márie Goretti, ktorá nosila ruženec ako náramok okolo ruky. V časoch, kedy ju prenasledoval svojimi návrhmi mladý Alessandro Serenelli, ho dokonca odkladala len vtedy, keď jej prekážal pri práci. V deň smrteľného útoku ho potom svedkovia našli na zemi roztrhaný.

Sviatok Ružencovej Panny Márie na deň 7. Október úradne zaviedol svätý pápež Pius

V. Bulou Salvatoris Domini v roku 1572 na pamiatku víťazstva nad Turkami v bitke pri Lepante 7. Októbra 1571. Na celú Cirkev ho rozšíril na prosby cisára Karola VI. Pápež Klement XI. S dátumom na prvú nedeľu v októbri. Svätý Pius X. ho v roku 1913 preniesol z nedele na pôvodný deň, na 7. Októbra. Ján XXIII. Doterajší názov sviatku Presväteho ruženca zmenil na sviatok Preblahoslavenej Panny Márie ružencovej – v roku 1960. Takto sa uvádza aj v novom liturgickom kalendári.

Pôvod sviatku Ružencovej Panny Márie treba hľadať v 16. Storočí. Vtedy ohrozovali Európu mohamedánski Turci. Rozhodujúca bitka sa odohrala 7. Októbra 1571 na mori pri Lepante. Katolícke vojsko pod vedením Dona Juana d'Austria odvrátilo útok divých a odhodlaných Turkov. Vtedajší pápež sv. Pius V. vyzýval celý katolícky svet na modlitby ruženca. Sám sa spolu s kardinálmi a Božím ľudom zhromaždili v bazilike Santa Maria Maggiore v Ríme, kde sa spolu modlili za víťazstvo. Neskôr počas dňa pápež zrazu vstal a vyzval všetkých, aby sa poďakovali za víťazstvo. Správa o víťazstve prišla, samozrejme, až neskôr. Vtedy sa rozozvučali zvony v Ríme na poďakovanie za odvrátenie nebezpečenstva. Pápež nariadil každoročne sláviť 7. Október ako spomienku na Pannu Máriu Ružencovú.

Na titulnej strane sú na fotografii koledníci Dobrej noviny, ktorí navštívili takmer 40 rodín v našom meste. Od dobrodinčov v našej farnosti prijali 1750 Eur. Tieto prostriedky budú použité na pomoc chudobným deťom v Afrike. Dobrodincom aj koledníkom ĎAKUJEME!

Byť kňazom pre mladých a s mladými

Slávnosť kňazskej vysviacky nášho dona Jaňa Naňa sa síce strácala v príprave národnej púte, ale mnohí sme sa na ňu tešili spolu s ním a túto krásnu udalosť sme si nenechali za žiadnu cenu ujsť. V sobotu ráno 20. Septembra vyrazil autobus obsadený prevažne mladými animátormi, saleziánmi z miestnej komunity a zopár staršími farníčkami smerom do Banskej Bystrice. V ten deň, v Kostole Panny Márie Pomocnice kresťanov, prijal vkladáním rúk banskobystrického biskupa Mons. Mariána Chovanca kňazskú vysviacku. Don Jaňo pôsobí v našej farnosti už od roku 2012, mnohí ho poznajú najmä z oratória, kde donedávna pomáhal don Ferovi. Dnes je už vedúcim oratória on sám, pribudli mu povinnosti, začal spovedať a tak sme ho vyspovedali pre farský časopis trochu aj my.

Máš za sebou niekoľko výnimočných slávnostných dní: kňazskú vysviacku, slávnostnú novokňazskú omšu v našej Bazilike, ale aj v твоjich predchádzajúcich pôsobiskách v Petržalke, Žiline i v rodnej Trnave. Čo ťa počas nich najviac dojalo, alebo čo ti zostane určite dlho (možno aj navždy) v pamäti?

Počas týchto okamihov vo mne asi najviac rezonoval pocit, že som mal tých ľudí rád a oni mi to prišli takto vrátiť. Cítil som zároveň veľkú trému a stále som si kontroloval, či čítam správne texty. Či sme blízko, či ďaleko, spája nás Ježiš – puto, ktoré sa ani na diaľku nezmaže.

Okrem toho som veľmi silne vnímal fakt, že pri týchto sláveniach nie som stredobodom pozornosti ja, ale Ježiš, ktorý ma prijíma do svojej služby Bohu a nám všetkým. On záro-

veň robil tieto chvíle slávnostnými aj silnými a my všetci sme mohli a stále môžeme čerpať z Neho, ktorý je nevyčerpatelňý prameň všetkého, čo potrebujeme a po čom túžime.

S kňazskou vysviackou ti pribudlo i viacero povinností a zodpovednosť za oratórium. Máš z niečoho aj obavy, alebo sa na to všetko len a len tešíš?

Pribudlo mi asi dvakrát viac vecí. Je iné niekomu pomáhať a iné byť za niečo zodpovedný. Nemám obavy, väčšinu vecí už poznám a teraz v tom pokračujem ďalej. Uvedomujem si ale aj moje limity, ktoré už poznáte aj vy. Teším sa, hoci viem, že nie všetko pôjde ľahko a nie všetko sa podarí. Chcel by som ponúknuť v oratóriu priestor nielen deťom a mladým, ale aj ich rodičom a starým rodičom. To je ale vnímanie celej komunity, nie-

len moje. Oratko v prvom rade nie je priestor, ale ľudia, ktorí sú spolu radi.

Vysielame dona Fera do Jakutska, aby „za-
ložil dvojča“ nášho oratória na Sibíri. Mojm
prianím je, aby bolo oratórium otvorené pre
všetky vekové kategórie. Ako farníkov nás
zjednocuje to, že prídeme na svätú omšu
do kostola. Ďalší sa venujú dobrovoľníckej
činnosti v bazilike. Chceme vytvoriť (celá
komunita, nielen ja) miesto mimo sakrálného
priestoru kostola na spájanie farníkov. Z časti
to ponúkajú priestory kláštora a z časti
priestory oratória.

Spoločný kalendár sa plánoval koncom
októbra. Nechýbajú v ňom stále akcie, ktoré
sú počas celého roka: výroba adventných
vencov, vianočné večierky, don Bosco show,
karneval, na jar začne príprava prímestského
tábora, miništrantské výlety, Mariánsky beh
v máji, Deň otcov, letný prímestský tábor pre
deti. Okrem toho bývajú aj náhodné akcie –
nedelňé popoludnia, ale aj pravidelné – ako
sú nácviky detského zboru Sedmihlások,
či florbal miništrantov a dievčat. Ťažisková
činnosť práce sú stretnutia s prvoprijímajú-
cimi deťmi, s birmovancami a s animátormi.
Mojou túžbou je aj práca s miništrantmi.

Kňazom saleziánom je aj tvoj mladší brat Peter. Kto bol komu vzorom a príkladom v tomto smere?

Po páde komunizmu sa otvorili saleziánske
strediská a medzi nimi aj to v rodnej Trnave.
Keďže sme chodili s bratom na školu blízko
saleziánov, často sme k saleziánom chodie-
vali a stretávali sa s nimi. Saleziánov sme
mali radi. Boli sme traja bratia (najstarší
spomedzi súrodencov – pozn. red.) a každý
sa stretával s iným saleziánom. Tým pádom
išiel aj každý trochu inou cestou. S bratom
sme sa o tom predtým nebavili, ale teraz vi-

díme, že v mnohých veciach máme podobné
a aj rovnaké názory. Chodili sme na stretká,
boli animátormi, ja som bol aj v zbore... Ako
animátor som išiel za cieľom, ktorý som len
postupne objavoval, prirodzeným vývojom
som sa posúval.

Mladý urastený fešák nemá v živote núdzu o obdivovateľky a ctiteľky. Kedy si zistil, že tomuto pokušeniu navždy odoláš, dáš pred- nosť Bohu a svoj život obetuješ Cirkvi?

Ako mladý som nemal pocit, že mám obdivo-
vateľky a ctiteľky. Žiadna mi to nikdy nedala
najavo. V priebehu strednej školy a počas
dvoch rokov štúdia psychológie na Trnavskej
univerzite (odkiaľ som odišiel k saleziánom)
som objavil, že ma láka dať prednosť Bohu
pred všetkým ostatným. Zároveň treba pri-
znať, že neviem, či tomu pokušeniu navždy
odolám – viem len to, ako to bolo doteraz ...
Nikdy som si neuvedomoval, že svoj život
obetujem Cirkvi, skôr som to vnímal, že ho
darujem Bohu a mladým. Postupne som
začal vnímať aj rozmer obety. Zaskočilo ma,
akú to má silu. Vtedy som aj zistil, že som
spojil svoj život s Cirkvou. Je krásne mať
mladých rád a učiť sa, ako im to dať najavo.
Nejde to však samo od seba a ak to má byť to
najcennejšie čo v živote mám, treba za to aj
adekvátne „platiť“.

Kto je tvojim osobným vzorom alebo patrô- nom v kňazskom povolaní?

Určite ako pre každého saleziána je to don Bosco – učím sa prijať a žiť jeho ducha a pokračovať v jeho poslaní. Blízky mi je aj sv. Alojz a svätí saleziánskej rodiny. Cítim k nim sympatiu, aj oni žili svoj život s Bohom, spája ma to s nimi. Prvým konkrétnym príkladom saleziána bol pre mňa ešte za komunizmu don Emil Šafár.

Aký máš pocit po prvých spovediach, keď máš tú moc udeliť kajúcim sa hriešnikom rozhrešenie?

Sú to veľmi pekné momenty, ktoré ma povzbudzujú. Slúžim tam ako most, po ktorom ľudia prejdú, aby sa stretli s Bohom. Obdivujem pokoru u mnohých ľudí, a Božiu lásku bez podmienok.

Vo svojej homílii po kňazskej vysviacke v Bazilike si sa vyznal, že chceš byť kňazom pre mladých a s mladými. A čo my starí a starší, my máme ísť za don Josém?

Mladí sú najohrozenejšia zložka spoločnosti, sú manipulovaní, podsúvajú sa im veci a trvá dlho, kým sa zorientujú. Potrebujú niekoho, kto im pomôže byť slobodnými, nie manipulovanými. Don Bosco sa venoval mládeži. Nechceme fungovať ako inštitúcia nahrádzajúca rodinu a školu. Chceme byť nápomocní v tom, čo mladí potrebujú. Nikoho nezanebávame. Napríklad cez prvoprijímajúce deti ponúkame celej rodine to, čo i dieťaťu.

Tým vyjadrením som chcel poukázať na dva detaily: prvý je praktický a druhý teologický. Praktický v tom, že náš život viery nezávaš len od každého zvlášť, ale aj od spoločnosti. Vieru si nežijeme iba pre seba, za seba, ale ju žijeme aj spoločne. Aj naše ponuky ako je bazilika, farnosť, oratórium, čokoľvek... nechcú byť robené pre nás, ale chcú, aby sme ich žili a rozvíjali spoločne. Bude len to, čo urobíme spoločne. Takto nám to dá práve to, čo hľadáme. Teologický aspekt je v tom, že Boh nechce byť len Niekto pre nás, ale chce byť s nami. Nie je to Niekto, od koho pýtam a On mi dáva, ale je to Niekto, kto všetko so mnou prežíva. Každým dňom kráčame spolu. Vo všetkom sme spoločne s Tým, Ktorému nič nie je nemožné.

Všetci sme deti našej doby a sme naučení konzumovať svoj život, aj Boha – ale takto Ho nikdy nestretneme a nenaučíme sa čo je to mať radi. Ľahko je to vidieť na deťoch a mladých. Myslím, že vstúpiť do spoločnosti a v ňom spoločne niečo rozvíjať je výborný spôsob ako sa naučiť pravému životu, ako naozaj stretnúť Boha a mať skutočne rád.

Od minulého školského roka sa venuje don Jaňo deťom v miestnej špeciálnej škole a spoznáva prácu s hendikepovanými deťmi. Tie ho prijali s nadšením a ponúkajú mu iný rozmer jeho saleziánskeho pôsobenia. Od tohto školského roka mu pribudlo vyučovanie náboženstva aj na bežnej ZŠ, čím taktiež napĺňa svoje poslanie byť kňazom pre mladých a s mladými. V mene čitateľov nášho časopisu mu prajeme, aby mu nikdy nezmizol úsmev z tváre a s Božou pomocou zvládol všetky svoje ciele a úlohy, ktoré mu prídu do cesty. Veľa Božích milostí, pevné zdravie a taktiež mnoho síl nielen do behov šťastinskými bormi, ale aj do práce s mladými!

Predstavujeme vám: don Jozef Komloš SDB

Ak by ste chceli nájsť informácie o don Jozefovi Komlošovi na internete, veľa nenájdete. O tomto záhadnom mužovi sa dozviete, že pochádza z obce Radatice (vzišlo odtiaľ až 5 kňazov) v prešovskom okrese, ordinovaný bol 15. 6. 1996 a do našej farnosti prišiel 1. 7. 2007 z Trnavy Kopánky. V našej farnosti je duchovným správcom, ekonómom a hospodárom komunity. Zároveň je aj delegátom pre saleziánsku rodinu (stredisko ASC). V druhom čísle nášho farského časopisu sme sa od saleziánskeho provinciála don Jozefa Ižolda dozvedeli, že sa mu úspešne podaril dobrodružný útek cez juhoslovenské hranice. Aby sme sa o tomto záhadnom, no určite zaujímavom, kňazovi z našej farnosti dozvedeli viac, položili sme mu niekoľko otázok:

V úvode by ste mohli prezradiť niečo o svojej rodine a detstve v rodnej obci a farnosti. Čo o sebe našim čitateľom prezradíte?

Narodil som sa v Radaticiach južne od Prešova. Skôr než ma rodičia dali pokrstiť, som mal menšiu nehodu. Raz, keď ma mama krmila, som sa začal dusiť. Keďže to trvalo dlho, až som začal meniť farbu tváre, mama prišla pod obraz Boľestivej Panny Márie, a nielen že ju prosila o moju záchranu, ale jej aj čosi sľúbila. Už vtedy som mal o tri roky staršiu sestru Máriu, ktorá sa o mňa starala. Nasledovali ďalší súrodenci: sestra Ľudmila, Katka a brat Ján Dominik. Moji rodičia Juraj a Mária neboli v tom čase ani zamožní, ale ani celkom chudobní. Boli celou dušou zaangažovaní vo farnosti. Otec bol takmer celý život vo farskej rade a okrem toho nejaké desaťročia fungoval aj ako organista. Moja mama sa už v tom čase netajila, že keby bola

vedela, kde a ako sa treba hlásiť, sama by bola odišla do kláštora. Tiež, že sa modlí, aby vychovala syna kňaza. V mojich jedenástich mi odišla najstaršia sestra po skončení základnej školy do Čiech, aby sa pripravila na noviciát u sestier, vtedy IBMV. Ja som strednú školu absolvoval v Prešove, ale ukončil som ju v Hradci Králové ako mechanik klávesových hudobných nástrojov. V tom čase na Slovensku nebola škola s týmto odborom, ale komunál mal otvorenú dielňu, kde sa opravovali hudobné nástroje, štátom skonfiškované výroba hudobných nástrojov pána Juliusa Gunu. Že som zostal počas stredoškolských rokov v Prešove a nie v Hradci Králové bolo asi prozreteľné, lebo práve v tom čase ma prizval môj kamarát Marko medzi svojich spolužiakov do stretnia, ktoré viedol v Prešove salezián Jožčík.

Ako a kedy sa zrodilo vaše rozhodnutie pre kňazské povolanie?

So saleziánmi bolo vždy veselo. Nechýbali dobrodružstvá, výlety, ale aj vážne stretnutia s náboženskou tematikou, ktoré vtedajší režim nedovoľoval. Po strednej škole som narukoval do Třebone a trávil dva roky v Prahe a Českých Budějoviciach v zelenej uniforme. Naučil som sa tam najprv dobre behať, ale ku koncu vojenčiny som z čakaní na civil poriadne zlenivel. Po vojenčine som v rodných Radaticiach žil naplno. Za miestny klub hral futbal. Vystriedal otca v kostole pri organe. V Prešove a jeho okolí opravoval hudobné nástroje, až mi zostalo málo času na saleziánov, ktorí sa za tie dva roky rozrástli. Aj tú najmenšiu príležitosť som využil, aby som s nimi mohol absolvovať nejakú – tú túru. Medzitým som si aj s jedným dievčaťom zopár mesiacov porandil, ale nejako nič viac. Bol to aj čas primícií. Dvaja kamaráti zo stredoškolského stretnutia Ján Švec Babov a Tono Seman mali už primície. Až dvadsiaty piaty rok môjho života naznačoval, že sa treba obzerať a bol to aj vek môjho rozhodovania. Cítil som, že medzi „salikmi“ sa cítim dobre, a že taký dobrodružný život ako oni, by som chcel žiť aj ja. Keďže oni boli tajne vysvätení, nemohli pred nami asi slúžiť sväté omše a vysluhovať iné sviatosti. Mňa oslovila saleziánska charizma. O kňazstve som vtedy nerozmýšľal. Chcel som byť salezián. Myšlienkou, ktorú mi Jožčík navrhol aspoň dvakrát predtým, som sa začal zaoberať už naozaj. „Mohol by si ísť do Ríma a študovať tam!“ Zrazu som cítil, že doma je málo priestoru, veľa práce a za hranicami ma čaká dobrodružstvo. Netrvalo dlho a táto ponuka sa mi stala vlastnou. Bol som rozhodnutý. Len ako to uskutočniť? Štát mi zamietol vízu do Talianska. Zrazu som objavil, že náš podnik poskytuje dvojtyždňovú dovolenku

v Juhoslávii. Nasledujúci rok som bol na ňu prihlásený. Počul som, že mnohí tadeto emigrujú. Užil som si ju s partiou chalanov, ale pre mňa bolo dôležitejšie vidieť možnosti a prekážky z Juhoslávie emigrovať. Z tejto dovolenky som sa vrátil, lebo o niekoľko týždňov sa vydávala moja mladšia sestra Ľudmila a budúci rok mal primície môj kamarát Marko Trochan. Medzitým som vnútorne prežíval prípravu na odchod v septembrovej dovolenke, na ktorú ma komunál vzal aj v nasledujúcom roku 1987.

Dnešní mladí ľudia už takéto veci nepoznajú. Môžete nielen im, ale aj ostatným čitateľom, prezradiť o tomto úteku viac?

Vyskočil som hádam skôr, ako zazvonil budík a zostal chvíľku sedieť na posteli. Zdalo sa mi, že som tú noc vôbec nespál. Bolo siedmeho septembra. Pondelok. Tránila ma vysoká cestovná horúčka a vtedy pokojne nespím. Oblečenie, už včera prichystané, stačilo nahádzať na seba. Mama na mňa

čakala s raňajkami. Pozdravil som ju aj otca, prežehnal sa a v tichu začal jesť. Rodičom nebolo veľmi do reči. Pretože nezostávalo veľa času na rozlúčku, mama po chvíľke odišla zobudiť súrodencov. Chcela, aby sme sa pred mojou dovolenkou ešte spolu pomodlili. Keď bolo všetko prichystané, postavili sme sa k modlitbe. Po prvých slovách oslovenia Otca som zistil, že Otčenáš recitujem sám. Súrodenci Katka s Dominikom si ešte stále rozotierali neprebudené oči, rodičia preglgali rozlúčkovú atmosféru, mama aj slzy či svoje túžby. Neviem, čo v tejto chvíli cítili. Ja som zostal verný slovám modlitieb Otče náš, Zdravas i Sláva Otcu. Potom som všetkých objal, pozrel sa do ich slzavých očí a od rodičov som prijal krížik ako požehnanie na cestu. Celý čas som sa snažil zachovať ako chlap. Veď idem iba na dovolenku do Juhoslávie. V tom čase sa nedalo hovoriť o takýchto rozhodnutiach ani najbližším. Naši to predsa tušili. V Solarise pri Šibeniku sa zišla iná zostava ako pred rokom. Samé páry, len dve slobodné dievčatá a ja. Dni ubiehali rýchlo. Pri stolovaní sa žartovalo o tom, kto najbližšie emigruje. Hneď po pár dňoch sa pri jednom stole objavili tri voľné miesta. Jedná mladá rodina s dieťaťom. Viac sme ich nevideli. Cez víkend bez toho, aby som niekomu niečo povedal, som odišiel do Medžugoria. Keď som sa vrátil, všetci ma srdečne vítali. Vy ste ešte tu? My sme mysleli... Dva dni pred koncom dovolenky som ráno povedal dievčatám, že večer dovidenia. Boli prekvapené. Ale veď každý tam takto žartoval. Emilka sa prišla večer rozlúčiť: „Naozaj ideš? A kam?“ „Idem. Ale kam? Keď sa podarí, tak niekedy ti o tom napíšem.“ Odpovedala ma na zastávku. Cestoval som celú noc autobusom zo Šibenika do Trieste. Pretrhol som sa zo sna. Bolo sedem hodín ráno. Okolo autobusu chodili colníci. Do kelu, a je to tu! Juhoslovan si vypýtal pasy. Aj keď som nemal víza, vrátil

mi ho a autobus sa posunul k talianskym colníkom. Mladý colník odišiel aj s mojím pasom. O chvíľku sa objavil starší pán a kričal moje priezvisko. Ukázal mi, že si mám zobrať aj batožinu. Keď som vystúpil z autobusu spolu s ďalším chalanom, ktorý mal podobné úmysly, colník povedal šoférovi, že môže pokračovať v jazde. Autobus sa vzdialil a my sme čakali, čo bude nasledovať...

Rozprávanie s don Komlošom je veľmi zaujímavé a mohlo by trvať ešte veľa hodín. Ja prezradím len toľko, že svoje zážitky (nielen z úteku za hranice) má don Komloš starostlivo spísané a možno ich raz aj knižne vydá. Raz možno spoznáte celý príbeh jedného odvážneho saleziána, ktorý pre svoj cieľ opustil rodnú krajinu, celú rodinu i priateľov. Vtedy ešte netušil, aký osud mu bol vybraný a kam doputuje...

Počas základnej vojenskej služby

Strážske zvony - IV. časť

Víťazmi boli Antonín Havlíček a Ján Marci-bal, ktorí dali po 50 Kčs a odviezli zvony na 2 pároch volov a jednom voze. Všetko sa ovenčilo, i voly a celé zástupy ľudu išli na stanicu po zvony. Bol to radostný pohľad. Všetko sa zišlo pozerateľ: malí i veľkí a mladí i starí. Zvony sa priviezli až hore pred bránu. Antonín Havlíček povedal privítaciu reč, vítal príchod týchto zvonov v mene občanov. Lambert Havlíček predniesol reč za mládenčov, Valinka Masárová povedala verš za panny. Ján Juráčka, ktorý sa o všetko staral, povedal ďalšiu reč – na čo sú nám zvony, ich cieľ, prirovnal ich ku koncu reči k hrdinom so slovami: „Hodiny sú nám na to, že nám merajú čas a zvony nám sú na to, aby nám pripomenuli, čo potom zas?!!“ Po tejto reči sa ľud s radosťou rozišiel domov.

Zvony sa dali do kostola, kde boli 2. 2. 1923 po slávnostných službách Božích, posvätené I. ku cti sv. Alžbete, na ktorom je i obraz vytlačený a II. ku cti sv. Jánu a tiež je na ňom sv. Ján Nepomucký vyobrazený. Posviacku previedol vtedajší Dr. Ján Michálek, farár „prebošt šaštínsky“, rodák zo susednej obce Smolinského. Slávnostnú službu slúžil „vtechdejší“ d. p. Ján Czahel, kaplan šaštínsky, s pričinením ako rektor hral na organ p. Ludevít Trídomský, výborný organista a učiteľ v Šaštíne. Vtedy sa náhodne zistilo, že zvon sv. Alžbety má na vrchu slabú trhlinu, preto sa nechal v Továrni Václav Červený v Hradci Královom znova „uliat“. Menší zvon sv. Jána páni Ferdiš Podolský, Karol Fiala a mnohí iní, vytiahli a upevnili asi po hodine do veže. Už naň i zvonili. Na záver je pridaný oznam: „Pôvodné zápisnice sú uložené na Obecnom dome v Strážach, taktiež mená darujúcich a všetky dôležité listiny.“

Nasledujú dve zápisnice bez uvedenia dátumu, v ktorých sa spomína, že pán Ludevít Štetina, rodák zo Stráží, bývajúc v Schenectády v Amerike, žiada predstaveného obce Stráže, aby mu bol zaslaný obežník s cieľom uskutočnenia zbierky na opravu vežových hodín na strážskom kostole. Po ukončení tejto zbierky v Amerike poslal pán Štetina obežník i mená darujúcich, ktoré sa tiež uložili k predošlým dôležitým listinám. Poslal i šek na 3000 Kčs, poukázaný na Živnostenskú banku v Bratislave. Ako sa s peniazmi nakoniec naložilo a na čo boli použité sa dozvieme v ďalšom čísle v poslednej – piatej časti histórie strážskych zvonov.

Zo zákulisia Roku Sedembolestnej

Každá farnosť má dosť svojich problémov a aby mohla fungovať a poslúžiť všetkým farníkom a bola tu pripravená aj pre tých, ktorí len raz za čas o ňu zavadia a prídu o niečo požiadať, to prináša dosť veľa sústavnej práce nielen zo strany kňaza, ale aj obetavých veriacich, ktorí mnohé práce pre farnosť obetavo a nezištne v tichosti vykonávajú. Aj toto sú apoštoli, ktorých si Pán na túto službu povolal a oni mu odpovedali a slúžia.

No je tu jedna farnosť, ktorá musí zvládať poslúžiť celému Slovensku, lebo tu sídli Patrónka Slovenska, Sedembolestná Panna Mária. Táto šaštínska Bazilika musí byť pripravená pre každého, kto sem príde, lebo tu je každý doma a môže sem kedykoľvek prísť. A to ešte len prináša množstvo tej skrytej a nedocenej práce! A zvlášť v tomto milostivom Roku Sedembolestnej Panny Márie.

Bola som odcestovaná mimo domu a tam ma zastihol nečakaný telefonát. Na základe jednej relácie v rádiu Lumen o Mariánskom kňazskom hnutí si získali na mňa kontakt a pozývajú ma do Šaštína zúčastniť sa ich pravidelného modlitbového spoločenstva, ktoré tvorí asi tridsať ľudí. Bola som neďaleko, bolo pred utorkom, keď sa pravidelne stretávajú, tak som prisľúbila, že prídem.

Všednodenná večerná svätá omša v chráme, ktorý sme zvyknutí vidieť preplnený pútnikmi, pôsobila tak zvláštne, „súkromne“. Patrónka celého Slovenska je tu stále tá istá, mnohí za ňou prejdú stá kilometrov, a títo ľudia ju tu majú stále... Po svätej omši sa v nedávno zriadenej kaplnke konča bočnej

chodby pri sakristii začali postupne schádzať účastníci týchto modlitieb. Za sprievodu gitary sa začali spievať známe náboženské piesne a počas toho ešte stále prichádzali ďalší, muži aj ženy, no prevažne ženy, väčšinou v takom asi strednom veku. Väčšina z nich sú tunajší dobrovoľníci, ktorí slúžia pútnikom počas tohto Roka Sedembolestnej. Žiadne náhlenie, piesne sa striedali, ľudia prichádzali. Po čase kňaz, ktorý sa ich ujal, prináša v skromnej malej monštrancii Sviatosť Oltármu. Začnú sa spontánne modlitby prosieb a chvál, vďaka a zvelebovania. A náš Pán i jeho Matka musia ovládať i záhoráčtinu. Je to tak milé a pravdivé! Nasleduje modlitba „sedembolestného ruženca“. Po sviatosťnom požehnaní kňaz odnáša Najsvätejšiu Sviatosť a nastáva čas akoby fraternity – bratstva, voľných rozhovorov a informácií. Dozvedám sa, že tu nie sú účastníci len zo Šaštína-Stráží, ale i z okolitých dedín, a nie z mála. Viacerí z nich mi povedali, že od prvých kontaktov s MKH konajú doma v rodinách večeradlá s väčšími či menšími skupinami. A teraz, priam súkromne, prežívajú tento milostivý Rok našej Sedembolestnej Patrónky. Spájajú s ňou svoje bolesti a nie je ich málo, takmer každý má nejakú – tú svoju bolesť. Mlado vyzierajúca útlá žienka sa vyzná, že nedávno stratila manžela a onedlho nato 34-ročného syna. Takmer ako naša nebeská Matička. Tie si musia rozumieť! Je cítiť, že si s našou Matičkou bolestnou naozaj všetci rozumieť. Je tu sestrička z bratislavskej nemocnice, kam denne dochádza aj na nočné zmeny za prácou, stará sa o rodinu a ešte i toto zvláda. Hovorila o svojej dobrovoľníckej práci v tomto roku. Na slová uznania a vyzdvihnutie tejto

služby odpovedia: „Hovoríme ľuďom, kde sú záchody...“ - „A čistíme záchody...“, aby bolo jasné, že to nie je nejaká vznešená služba. No či nie práve to je úžasné, konať tieto najnižšie služby a s láskou! S vedomím, že je to služba duším! Bez modlitby by to nešlo. Hovoria, že sa modlia za záchranu Slovenska. Slúžia našej Patrónke, aby mohla náš národ zachraňovať. V tom pozývacom telefonáte som sa dozvedela, že ma pozývajú, lebo pociťujú akúsi únavu. Ani niet divu. Ale nie je to tu poznať...

Kaplnka na pohľad pôsobí skôr ako zariadená spoločenská miestnosť. Na čelnej stene je obraz Božského Srdca, Pán Ježiš drží v ruke akúsi akoby priesvitnú guľu, v ktorej vidno šaštínsky chrám. A v kúte napravo skromne stojí socha Fatimskej Panny Márie. Vyzvali ma, aby som im niečo povedala. Nuž hovorila som im o diele Matky Božej, ktoré koná cez Mariánske kňazské hnutie. A tu, na tomto mieste, som nemohla nepovedať o vzťahu titulov Sedembolestnej a Fatimskej Panny Márie. Veď ani Ježiš nezostal na kríži, ale

vstal z mŕtvych a žije vo svojej Cirkvi, tak ani Mária nezostala pod krížom, ale vstala a plní svoju úlohu, ktorou ju Boh poveril ešte v raji, keď ju ustanovil do nepriateľstva voči pekelnému hadovi. Práve tam, pod krížom, s mŕtvym Synom v náručí, jej prebodnuté obetované Srdce získalo tú silu, že nám mohla vo Fatime práve svoje Nepoškvrnené Srdce ponúknuť ako naše útočisko a prislúbiť, že nakoniec zvíťazí jej Nepoškvrnené Srdce. Že nebyť Sedembolestnej – trpiacej, nebolo by ani Fatimskej – víťaznej, je to tá istá Mária, ale práve tieto dva tituly sú si najbližšie a vzájomne súvisia. Povedali mi, aby som sa obzrela, že tam za mnou je práve Fatimská Panna Mária. Chceli tu mať nejakú plastiku Sedembolestnej, ale akosi to nevyšlo a ostala im tu táto, Fatimská. A mne sa zdalo, že nie ja ich tu o niečom informujem, ale oni mňa, oni mi tu hovoria, že tu sa deje niečo prozreteľnostné, do čoho treba len vstúpiť. Po Roku Sedembolestnej treba s Ňou pokračovať ďalej v plnení Jej úlohy. Vraj by vedeli o tom počúvať aj päť hodín!

Onedlho sme sa opäť stretli, lebo ten prvý raz som nešla z domu a nemala som so sebou „modré knihy“, o ktoré mali záujem. Bolo to v čase, keď sa blížila Národná púť. Modlitby boli zamerané na prosby o pomoc, aby takto vyčerpaní zvládli náročnú prácu pre túto Národnú púť 15. Septembra. A práve v deň toho prvého stretnutia mi jedna účastníčka oznámila, že doma ma čaká e-mail s odpoveďou správcu Baziliky, že je schválené, aby jarné celoslovenské večeradlo bolo v Šaštíne-Strážach*. A toto úžasné spoločenstvo už vidí oveľa väčší význam tohto Roku Sedembolestnej, než aký videli dovtedy – už vedia, že neskončí a bude všetko tak, ako bolo, ale ide sa ďalej za záchranu nielen Slovenska ale celého Božieho diela na tejto zemi. A my, čo sme sa stretali s otázkou, prečo naše Hnutie nemalo v tomto milostivom roku svoju púť, sami ani nevieme odpovedať, ale dostávame odpoveď, že práve takto to vychádza organicky a je zmysluplné. Veď tento milostivý rok by nemal skončiť týmto rokom, ale by mal pokračovať. A práve toto je pokračovanie podľa plánu neba, že Rok Sedembolestnej, ktorá obetou svojho Srdca získala nadprirodzenú silu, ide teraz túto silu uplatniť, a toto nám najlepšie pripomenie ten milostivý čas celoslovenského večeradla už po milostivom Roku Sedembolestnej. Uvedomujeme si, že to tu bude ťažšie zorganizovať ako inde, lebo tu nie sú žiadne ubytovacie možnosti. Aj tie, čo si azda pamätáme z rokov po komunizme, sú už zrušené. Bude treba zabezpečovať nocľahy v rodinách a asi hlavne v širšom okolí, lebo pre miestnych to nebude nejaká jedinečná udalosť, pre ktorú by sa vedeli nejako mimoriadne zmobilizovať, lebo tu nie ako inde, že je vzácné, keď sa niečo deje - tu sa totiž stále niečo deje. Ale toto spoločenstvo s radosťou prisľubuje pomoc. „My po tomto roku budeme už tak vycvičené, že vybavíme aj nemožné!“ – počuť hlas z pléna.

A my všetci sa teda modlime tak, ako sa modlí toto spoločenstvo – s vierou a vytrvalosťou, aby to nastávajúce celoslovenské večeradlo v Šaštíne bolo našou púťou milostivého Roka Sedembolestnej, ktorý nesmie skončiť bez pokračovania!

Alžbeta Vojtková

Článok je so súhlasom autorky (písali sme o nej v predchádzajúcom čísle Hlaholu zvonov – Poznáte Mariánske kňazské hnutie?) prebraný z časopisu Máriina doba 4/2014.

* pozn. red.: Večeradlo sa uskutoční 25. 4. Až 27. 4. 2015 s nasledovným programom: 25. 4. Sobota – program pre laikov, 26. 4. Nedela, 27. 4. Pondelok – kňazský program.

Vyhodnotenie súťaže pre deti:

Z modlitbičiek, ktoré sme dostali od detí, sme po dôkladnom zvážení vybrali víťazku Kristínku Gašparíkovú. Tu je jej modlitbička: „*Milý Ježiško, chválim Ťa za krásne počasie, že sme sa mohli hrať vonku, že som zdravá, ďakujem Ti za to, že nie som sama. Prosím Ťa, Pane, aby sa tatkovi a maminke darilo v robote a za dedka, aby sa dostal do neba. Pomôž, prosím Ťa, deťom, ktoré nikoho nemajú a sú hladné. Anjeličku – strážca môj, nenechaj ma nikdy spadnúť! Amen.*“

Na druhom mieste skončila Nikolka Chválková, ktorá v modlitbičke prosí za svoju rodinu, jej obrátenie a nájdenie viery.

Tretie miesto si za modlitbičku k anjeličkovi zaslúži Miriamka Fesičová. Cenu útechy dostanú aj ostatné deti, ktoré sa do súťaže zapojili. Ceny si môžete vyzdvihnúť v sakristii u pána kostolníka Sofku.

Všetkým deťom ďakujeme za milé vyznania a úprimnosť v modlitbách. Aby boli ich vrúcne prosby vyslyšané, praje redakčná rada Hlaholu zvonov.

Zo Šaštína-Stráží na misijné cesty

V decembri odišiel z našej saleziánskej komunity don Ferko, aby sa venoval svojej misionárskej službe. Ponúkame vám jeho zamyslenie, ktoré bude pokračovať aj v ďalšom čísle:

20 rokov je veľa či málo? Presne toľko sa „túlám“ po misijných cestách. Začalo sa to nenápadným článkom v časopise „Don Bosco dnes“, kde 3 saleziáni, čerstvo zakladajúci misijné dielo na Ďalekom Východe – v sibírskej republike Jakutia, oslovili mladých zo Slovenska s ponukou, aby im prišli pomáhať ako misijní dobrovoľníci. Prvá odozva prišla zo Šaštína mladý kňaz a učiteľ na GJB Ladislav Stanko dal dokopy partiu mladých vysokoškolákov, ktorí sa začali v Bratislave pripravovať na misijné pôsobenie. Z nejakého Božieho zámeru som sa ocitol v tejto skupine aj ja. 10 mladí nadšenci sme v lete r. 1994 (približne 9 000 km od Slovenska) spolu s misionármi organizovali detský „Tábor milosrdenstva“ v meste Aldan a podnikali evanjelizačné výjazdy do dedín k domorodcom – Evenkom a Jakutom. A po návrate na Slovensko tento misijný zážitok pokračoval – dostali sme za úlohu nadchnúť pre tento druh apoštolátu ďalších mladých ľudí. A naozaj – oduševnenie pre evanjelizačnú prácu sa medzi mladými šírilo ... okrem Sibíri sa ďalšia iniciatíva nasmerovala na Zakarpatskú Ukrajinu. Aj rok 1995 bol bohatý na dobrovoľnícku misijnú činnosť – saleziánske letné tábory v mestách Aldan a Jakutsk, po ktorých sa 6 mladých ľudí rozhodlo zostať na Sibíri po celý rok a pomáhať saleziánom v ich práci... a taktiež letné tábory pre decká z gréckokatolíckych farností na Zakarpatí

– tam pôsobili viacerí mladí aj zo Šaštína a študenti GJB.

Keď som sa stal saleziánom, pokračoval som v misijnom poslaní – predstavení mi zverili úlohu pripravovať misijných dobrovoľníkov počas víkendových stretnutí na chatách. Tak dobrodružstvo objavovania povolania a budovania spoločenstva medzi mladými apoštolmi popretkávalo moje saleziánske začiatky. V rokoch 1998-2000 som strávil svoju asistenciu – pedagogickú prax práve v Jakutsku. Po návrate na Slovensko, keď som pokračoval v štúdiu teológie, opäť som sa zapájal do prípravy misijných skupín pre Sibír i pre ukrajinské letné tábory. Svoju peknú misijnú skúsenosť za tie roky zažilo aj veľa mladých zo Šaštína-Stráží a z okolia, po-

väčšine študentov GJB. Niektorí pomáhali aj v príprave formačných stretnutí pre misijných dobrovoľníkov pre Zakarpacie – spomeniem aspoň Adriku Vajčiovú.

Po kňazskej vysviacke som sa ako mladý kňaz vybral na Sibír znova – pôsobil som v Jakutsku v rokoch 2007 – 2011. Bol to čas, keď sa v tomto meste dokončila stavba katolíckeho chrámu – bol posvätený na jar 2009. V činnosti nám znovu pomáhali mladí zo Slovenska ... a aby som vyzdvihol aj účasť reprezentantov Záhoria, tak spomeniem medzi nimi Zuzku Jozefovičovú z Radošoviec, ktorá 2 roky pracovala v Aldane.

Po 5 tuhých zimách v sibírskych končinách som sa na istý čas vrátil na Slovensko – a z nejakého Božieho zámeru som sa ocitol v Šaštíne. Popri práci vo farnosti a v oratóriu a popri vyučovaní náboženstva v školách som znovu dostal na starosť prípravu misijných dobrovoľníkov pre Zakarpatskú Ukrajinu.

Veľkodušnosť a horlivosť mladých ma stále pozitívne prekvapuje a naplňa hrdosťou, že môžem spolu s nimi prežívať misijné iniciatívy, ktoré sú službou ľuďom v iných krajinách, ale zároveň i nás samých formujú v zrelšej viere a identite kresťana. Mám radosť, že aj zo Šaštína a z okolia boli v posledných rokoch misijní dobrovoľníci – Monika Holická, Tímotej Tuma, Monika Škrabáková, Peter Škápik, Hanka Komorná, Terézia Tumová, Patrícia Golianová, Alenka Hasáková, Matúš Pochylý, Michaela Harnošová a ďalší ...

Aj celá minuloročná misijná príprava sa odohrávala u nás v Šaštíne, stretnutí sa zúčastňovalo približne 40 mladých ľudí. Napriek pohnutej situácii na Ukrajine sme aj v toto leto vycestovali do 11 dedín a meste-

čiek na Zakarpatí, kde sme pre cca 500 detí v spolupráci s miestnymi gréckokatolíckymi kňazmi organizovali letné tábory, Púť detí a tiež mládežnícke večery. Zúčastňovali sme sa denne na krásnych bohoslužbách – liturgii sv. Jána Zlatoústeho. Niektorí z nás sme absolvovali s miestnymi mladými aj výstup na nádherný vrch v Poloninských Karpatoch. Takto sme mohli prežívať univerzálnosť Cirkvi a vzájomnú výmenu duchovných bohatstiev – v solidarite s našimi východnými bratmi a sestrami na Zakarpatskej Ukrajine.

Nuž – a po krásnom období, strávenom v Šaštíne-Strážach, sa opäť vraciam do Jakutskej republiky k ďalšiemu misijnému poslaniu.

Don František Čunderlík SDB

Zo života Gymnázia Jána Bosca

Často sa stretávame s otázkou, načo slúžia katolícke školy a načo vôbec sú, keď sa náboženstvo môže vyučovať na všetkých školách. No život v katolíckej škole nie je iba o vyučovaní náboženstva, ale o celkovom duchu, ktorý zažívame na každom kroku. Každá katolícka škola sleduje tie isté kultúrne ciele a humánnu výchovu mládeže ako ostatné školy. Čo je však pre ňu charakteristické, je to, že u svojich žiakov utvára ovzdušie preniknuté evanjeliovým duchom slobody a lásky.

Gymnázium Jána Bosca Šaštíň-Stráže vzniklo v roku 1991. Za ten čas sa v našej škole veľa zmenilo: zmenil sa pôvodný charakter školy – z chlapčenského gymnázia s celoslovenskou pôsobnosťou, v ktorom boli všetci žiaci ubytovaní v školskom internáte, sa škola v posledných rokoch zmenila na koedukovanú školu (navštevujú ju chlapci i dievčatá) s regionálnym významom. Zmena nastala aj na pozícii zriaďovateľa: saleziánov vystriedala v roku 2008 Bratislavská arcidiecéza. Sme však presvedčení, že význam školy neklesá, sme totiž jedinou katolíckou školou v oblasti severného Záhoria a máme pred sebou teda veľkú úlohu.

V tomto školskom roku naše gymnázium navštevuje 79 žiakov. Stará sa o nich 11 pedagógov. Keďže je naša škola naozaj malá, dá sa povedať, že každý pozná každého, snažíme sa, aby v škole vládol rodinný duch, aby žiaci v škole cítili istotu a prijatie.

Počas školského roku zažívame okrem všedných dní aj výnimočné udalosti. Prvú veľkú akciu sme zorganizovali už 30. Septembra 2014. V tento deň prišli do Šaštíňa pútnici zo

Svätú omšu počas púte katolíckych škôl celebroval arcibiskup S. Zvolenský

všetkých katolíckych škôl, ktorých zriaďovateľom je Bratislavská arcidiecéza. Bazilika bola plná žiakov – od 1. Stupňa základných škôl až po stredoškolákov. Sprevádzali ich riaditelia, pedagógovia a duchovní správcovia škôl. Svätú omšu celebroval otec arcibiskup Stanislav Zvolenský. Naši žiaci výborne zvládli úlohu hostiteľov, pomáhali pri organizácii. Pripravili si pre pútnikov aj prehliadku Baziliky a krátku scénu, v ktorej im priblížili vznik pútnického miesta.

Každý rok prichádzajú do školy noví prváci. „Plnohodnotnými“ stredoškolákmi sa stávajú až po imatrikulácii, ktorú už tradične pripravujú tretiaci.

Počas Cecilfestu – prehliadky hudobných, speváckych a tanečných talentov GJB – sme spoločne putovali okolo sveta. Máme šikovných druhákov, ktorí pripravili výborne celé podujatie, natočili dokonca aj zaujímavé vide filmy. A naozaj sa bolo na čo pozeráť – niektoré vystúpenia boli seriózne a na dobrej umeleckej úrovni, iné sa snažili hlavne pobaviť.

Žiaci zo základných škôl v Boji o pevnosť Shashard

Už pravidelne vyhlasujeme súťaž Boj o pevnosť Shashard. Keďže gymnázium je v budove kláštora, ktorý pripomína nedobytnú pevnosť, pozývame žiakov základných škôl, aby spolu s nami prežili jeden deň plný vedomostných i športových súťaží a zábavy a mohli „dobyť“ túto pevnosť. Tento rok k nám prišlo 78 dievčat a chlapcov zo siedmich základných škôl z okolia. Najúspešnejší boli účastníci zo ZŠ v Lakšárskej Novej Vsi.

Takže vidíte, že náš život nie je len o učení. Po vyučovaní majú naši žiaci možnosť zapojiť sa do krúžkov. Populárne sú najmä športové: dievčatá sa už niekoľko rokov venujú florbale a zapájajú sa aj do celoslovenských súťaží. Na florbalovom turnaji v Banskej Bystrici, ktorý organizuje tamojšie saleziánske stredisko, tento rok skončili na výbornom 2. Mieste. Chlapci zasa hrajú futbal, hokejbal a florbal. Na škole pôsobí aj šachový klub.

Dôležitou súčasťou pôsobenia katolíckej školy je aj pôsobenie na duchovný rozvoj žiakov. Každý deň začíname vyučovanie krátkou modlitbou so zamyslením, raz do týždňa sa stretávame na spoločnej školskej svätej omši, niekoľkokrát v školskom roku pre žiakov i zamestnancov školy organizujú saleziáni, ktorí zabezpečujú duchovnú správu školy, duchovné obnovy.

Veríme, že aj druhý polrok školského roku 2014/2015 bude zaujímavý. Okrem iného nás čaká napr. stretnutie so žiakmi z našej partnerskej školy v Hildesheime v Nemecku.

Naša škola, ktorá patrí medzi najmenšie katolícke školy v Bratislavskej arcidiecéze, potrebuje podporu, treba, aby si k nám našli cestu mnohí mladí ľudia z nášho regiónu. Prosíme vás teda o modlitby, aby škola mala pred sebou aj úspešnú budúcnosť, aby sme mali dostatok žiakov a mohli sme naďalej šíriť svetlo kresťanskej viery do života mladých ľudí.

Čerstvé informácie o našom živote nájdete pravidelne na našej webovej stránke www.gjb.sk.

Príďte sa k nám pozrieť! Pozývame Vás na Deň otvorených dverí v sobotu 7. Februára 2015. Od 9.00 do 13.00 si môžete prezrieť priestory GJB, zoznámiť sa s našimi vyučujúcimi i žiakmi. Uchádzačom o štúdium chceme ukázať, ako sa u nás učí, pre návštevníkov máme pripravených aj zopár prekvapení.

Marek Nádaský

Naši čerstvo imatrikovaní prváci

Spojil nás advent

Určite jednou z najkrajších akcií v našom saleziánskom oratóriu je výroba adventných vencov. Začiatok krásneho a tajomného obdobia s množstvom zážitkov, prekvapení a veľa radostí sa spája mnohým farníkom s vlastnoručne vyrobeným venčekom v kruhu priateľov dona Bosca.

Samotná akcia začína už niekoľko dní vopred prípravou čečiny a rôzneho prírodného materiálu, ktorý poslúžil ako základ každého venčeka. Vďaka ochotným a štedrým sponzorom sa podarilo pripraviť dostatočné zásoby pre všetkých. K tomu prispeli ďalší dobrodinci šiškami, dekoráciami a rôznymi doplnkami. Nechýbala ani malá sladkosť pod zub z ďalekého Talianska. Veľká vďaka všetkým, ktorí prispeli akokoľvek pomocou k tomuto predvianočnému zážitku!

Desiatky detí „rôznych veľkostí“, mládežníkov, mamičiek, babičiek ale aj oteckov sa 29. Novembra zapojili do spoločnej výroby adventných vencov. Dobrá nálada, nadšenie a vrava sa niesli popri talianskych hitoch celým oratóriom. Čečiny takmer neubúdalo a šikovné prsty vykúzlili niekedy aj veľké prekvapenia. Veľkí pomáhali menším, niekto radou, niekto materiálom či ozdôbkami... bolo cítiť priateľskú a srdečnú atmosféru, ktorá sa nezažije každý deň. Na záver don Jaňo za asistencie a pomoci direktora don Marka Michalenka požehnali všetky venčeky, (ale aj ich výrobcov na šťastnú cestu domov). Adventné vence by nemali spíňať len funkciu bezduchej bytovej dekorácie. Pre všetkých veriacich by mali byť predovšetkým „spojivkom“ pre ich rodiny. Popri zažívaní sviečok

si v rodinách treba nájsť čas aj na spoločné chvíle pri rozhovoroch i modlitbách v láske a porozumení.

Každý si mohol na záver od animátorov zobrať ešte malý darček – symbolický venček, ktorý symbolizoval kruh priateľov z oratória, ktorí sa spoločne stretli a zažili krásny začiatok adventného obdobia.

Srdečná vďaka don Jaňovi za prípravu tejto krásnej akcie v spolupráci s mladými animátormi!

Všetky deti srdečne pozývame na Don Bosco show v sobotu 31. januára 2015 o 15. hodine v saleziánskej telocvični. Nasledujúci víkend bude v spoločenskej sále kláštora karneval pre deti. Môžete si zatiaľ pripraviť masky. Tešíme sa na všetkých!

Zo saleziánskych misií

V októbri navštívil špeciálnu základnú školu salezián don Emil Šafár SDB, ktorý sa prišiel podeliť o svoje misijné zážitky prostredníctvom filmov, fotografií, ale najmä zaujímavého rozprávania. Celkom 7,5 roka pôsobil ako misionár v Rusku, kde majú Saleziáni don Bosca dve misijné miesta: Jakutsk a Aldan. Priniesol so sebou gitaru, aby si s deťmi mohol zaspievať. Podobné stretnutie s misionárskym zameraním, určené pre verejnosť, sa uskutočnilo 26. Októbra aj v spoločenskej sále kláštora.

Modlitba za misie

Pane Ježišu Kriste, pozri, prosíme, na Tvojich misionároch: kňazov, rehoľníkov i laikov, ktorí všetko opustili, aby vydávali svedectvo Tvoju Slovu a Tvojej láske. Priblíž sa cez nich aj k tým, ktorí trpia hladom, vojnou a násilím. Žehnaj ľudí na celom svete. Daj sa poznať tým, ktorí Ťa hľadajú. Posilni vieru tých, ktorí Ťa vyznávajú. Urob z mnohých ľudí tvorcov civilizácie lásky a svedkov nádeje pre celý svet. Oživuj naše misijné nadšenie a daj, aby sme boli svedkami Pravdy a Lásky pre dnešný svet.

Don Emil s gitarou na besede o misiách medzi žiakmi Špeciálnej ZŠ v Šaštíne-Strážach

Prežime lepšie hĺbku Veľkého piatku

(Nakoľko vyjde ďalšie číslo nášho sviatku až po Veľkej noci, prinášame vám s dostatočným predstihom na prípravu nesledujúci príspevok.)

Niekoľko žien z nášho mesta dodnes zachováva prastarú tradíciu starých materí. Nie je to žiadna hromadná udalosť, ale pokorná súkromná pobožnosť každej jednej zvlášť.

V skorých ranných hodinách na Veľký piatok si kedysi zobrali ženičky zo Stráží na chrbát „halinku“, do jednej ruky kanvičku na vodu a do druhej ruženec. Každá išla sama a ak aj náhodou cestou stretla kamarátku, vôbec na seba nepozreli a ani sa nepozdravili tak, ako to robievali po iné dni. Počas tohto dňa a tejto pobožnosti to nebolo vítané. Každá si chcela hĺbku tejto udalosti prežiť sama, bez pozdravu, v smútku a bolesti. Cieľom ich cesty boli kríže v obci, pri ktorých sa postupne zastavovali a modlili desiatok bolestného ruženca. Nebolo dôležité, koľko krížov sa prešlo. Mali však na výber: kríž pred Medúzú, Hurbanovský kríž, kríž v Domkoch, za Strážami v smere na Holíč a väčšinou sa končievalo krížom na kalvárii. V hrabalovom jarku – potoku sa každá umyla a potom si nabrala do kanvičky vodu. S vodou prišla domov, kde sa s ňou mohli umyť aj deti a domáci. K tomuto zvyku patrila aj táto jednoduchá veršovačka: „Vodičko rajská, čistá, odkiaľ tečeš? Z Jeruzalema mjestá, kde ukrižovali nášho Pána Ježiša Krista. Obmývaš brehy, kamene, obmi aj moje srdce zranené!“ Túto starodávnu tradíciu si zachovávajú niektoré ženy s veľkou úctou a zbožnosťou aj dnes. Že jedna predbehla prvú, zistia podľa horiacej sviečky pri kríži.

V Šaštíne si podobnú súkromnú pobožnosť vykonávali ľudia na Veľkonočnú nedeľu. V skorých ranných hodinách, ešte pred svitaním, keď vstal Kristus z mŕtvych. Od 4. Hodiny rannej si jednotlivé rodiny poobchádzali kríže v Šaštíne, pri ktorých sa pomodlili Otčenáš, Zdravas, Sláva Bohu a pridali túto modlitbičku: „Aleluja, Pán Ježiš Kristus vstal z mŕtvych, radujme sa!“ a zapálili pred krížom sviečku. Obchádzali postupne tieto kríže: pri Vajčích v smere na Borský Sv. Jur, v lese na Gazárke pri parkovisku, pri Svätej trojici pred Bazilikou, na námestí pri Morovom stĺpe k Pane Márii, na kalvárii a končili pri hlavnom kríži na cintoríne. Odtiaľ odchádzali na ranú svätú omšu do Baziliky, kde sa svätili pokrmu. Cestou sa zastavovali pomodliť u kríža pri terajšej Špeciálnej ZŠ, kde bol kríž, ktorý je dnes prenesený pri Kostole dona Bosca na námestí.

Spoločne v obidvoch častiach mesta bolo to, že sa na zelený štvrtok na kalvárii konala pobožnosť krížovej cesty. Bývala hromadná pre všetkých veriacich naraz a bola zároveň poslednou krížovou cestou pred Veľkou nocou.

Koľko sviec nájdem horieť tento rok pri hlavnom kríži? Bude to vďaka tejto malej spomienke na naše staré mamy viac ako po minulé roky? Teším sa, že áno...

(spomínali viaceré farničky z mesta, ktoré nechcú zverejňovať svoje mená)

TOP NEWS

alebo Čo významného sa odohralo vo svetovej Cirkvi v poslednom období?

Biskupská synoda o rodine: Konala sa 9. – 18. októbra vo Vatikáne. Zúčastnilo sa jej celkovo 253 účastníkov. Bolo pozvaných (bez hlasovacieho práva, ale s možnosťou diskutovať) aj 16 expertov a 38 audítorov, medzi ktorými bolo aj 14 manželských párov. Boli tam aj ôsmi delegáti z nekatolíckych cirkví. Synode predchádzal dotazníkový prieskum o problémoch rodiny. Pápež vyzval účastníkov k totálnej otvorenosti vo svojich príspevkoch. Hoci u niektorých západných biskupov bol cítiť vplyv dnešných názorových prúdov, podľa Svätého Otca na synode „nebol spochybnený nijaký bod z cirkevnej doktríny o manželstve“. Konštatovalo sa tam o. i., že je nevyhnutné skvalitniť prípravu na manželstvo, aby bolo nielen platne uzavreté, ale aj prinášalo ovocie. Táto synoda bola mimoriadna a jej závery len predbežné. Počas roka budú predmetom cirkevnej diskusie a definitívna synoda sa bude konať 4. – 25. októbra 2015. Keďže biskupská synoda je poradný orgán pápeža, najhlavnejší výstup z nej je záverečný oficiálny dokument, ktorý napíše Svätý Otec po skončení riadnej synody. Pre nás je to výzva modliť sa za požehnanie celého tohto synodálneho procesu.

Svätorečenie Pavla VI.: Po svätorečení Jána Pavla II. a Jána XXIII. Sme sa dočkali blahorečenia Pavla VI. Vykonali ho Svätý Otec na záver biskupskej synody o rodine – 18. októbra.

Pápež František navštívil Turecko v dňoch 28. – 30. novembra, kedy sa stretol s konštan-

tinopolským patriarchom pravoslávnej Cirkvi – Bartolomejom I. Bolo to pri príležitosti 50. výročia (v roku 1964) veľmi významného a po mnohých storočiach prvého takéhoto stretnutia nášho pápeža Pavla VI. a patriarchu Ate-nagorasa. Vtedy Pavol VI. v Istanbule zároveň zverejnil významný koncilový dekrét o ekumenizme (t.j. úsilí o zjednotenie kresťanov).

Rok zasväteného života: Prvou adventnou nedeľou sa v celej Cirkvi začal Rok zasväteného života, ktorý vyhlásil Svätý Otec František. To znamená, že Cirkev si chce viac uvedomiť hodnotu a význam zasväteného života. V minulosti to boli často práve reholné spoločenstvá, ktoré sa veľmi pričínili o duchovnú obnovu spoločnosti. Môže to byť pre všetkých výzva modliť sa za inštitúty zasväteného života (reholné spoločnosti, sekulárne inštitúty, spoločenstvá apoštolského života), ako aj za duchovné povolania pre nich...

Pápež František medzi najvplyvnejšími lídrami sveta: V rebríčku najmocnejších svetových lídrov, ktorý každoročne zverejňuje americký časopis Forbes, sa ocitol pápež František na 4. mieste. (1. Putin, 2. Obama, 3. Si-Ťin pching - čínsky prezident).

Prenasledovanie kresťanov dnes: Podľa Kirche in not každých 5 minút usmrtia vo svete jedného kresťana pre vieru. V minulom roku v tomto novodobom holokauste zahynulo viac ako 105 000 kresťanov. Zo 100 ľudí zavraždených pre vieru vo svete, je až 75 kresťanov. Na základe týchto čísel musíme hovoriť o najväčšom prenasledovaní kresťanov všetkých čias. Vlády sveta sa tvária, že sa nič nedeje. Táto medzinárodná nadácia už roky dokumentuje porušovania náboženskej slobody.

Pre časopis spracoval don Emil Šafár SDB

Spoločenská kronika

Z vody a Ducha svätého sa v krste opäť narodili:

Šimon Pio Fábik (12. 10.), Matiš Kubina (26. 10.), Patrik Daniel (2. 11.), Filip Šedivý (9. 11.), Dominik Černý (16. 11.), Simona Humenianská (22. 11.), Martin Tománek (23. 11.), Aleš Bílý (23. 11.), Kristína Galová (23. 11.), Matej Ližičiar (6. 12.), Tamara Malenovská (14. 12.), Martin Mjakiš (14. 12.), Timea Lapšová (27. 12.) – uvedené sú dátumy krstov

Lásku, úctu a vernosť si v manželstve sľúbili:

Branislav Nosko a Beáta Trúbová (18. 10.)

Bránou smrti nás do večnosti predišli:

Anton Vašek (27. 9.), Jaroslav Knapec (10. 10.), Anastázia Malíková (31. 10.), Magdaléna Bíla (31. 10.), Kristián Antálek (3. 11.), Vincent Cvečka (19. 11.) – uvedené sú dátumy úmrtí

*Boh nech je pred Vami
a ukazuje Vám správnu cestu.*

*Boh nech je vedľa Vás,
aby Vás zovrel do náručia a chránil Vás.*

*Boh nech je za Vami
a chránil Vás pred útokmi zlých ľudí.*

*Boh nech je pod Vami, aby Vás zachytil,
keď spadnete a vyslobodil Vás z pasce.*

*Boh nech je vo Vás a teší Vás,
keď Vás prepadne smútok.*

Boh nech je okolo Vás a bráni Vás.

Boh nech je nad Vami a žehná Vás.

Tak nech Vás stále po celý rok požehnáva dobrotivý
Boh praje redakčná rada Hlaholu zvonov!

Výročia narodenia v komunite saleziánov

Don Peter Barína SDB (30. 11.)

Don Emil Šafár SDB (1. 12.)

Don Marek Michalenko SDB (12. 12.)

Don Ján Čverčko SDB (15. 12.)

Pri príležitosti Vašich životných jubileí Vám v mene všetkých farníkov a čitateľov Hlaholu zvonov vyprosujeme hojnosť Božích milostí, požehnanie od nebeského Otca, keď v modlitbách dvíhate svoje srdcia k Nemu, keď nám zvestujete Jeho sväté slovo a podávate Jeho najsvätejšie telo. Nech Vám dá Pán silu prekonať každú prekážku vo Vašej práci. Nech vo Vašich srdciach zavládne vždy pokoj, rozvaha a radosť, ktoré pramene z toho, že ste odovzdali všetko do milujúceho náručia nášho nebeského Otca. Nech Vás ochraňuje Panna Mária Sedembolestná a anjeli strážni nech bdejú nad Vašimi krokmi!

Pri príležitosti 30. výročia kňazskej vysviacky, ktoré sme si pripomenuli 4. januára 2015, vyprosujeme pre nášho pána farára – don Jozefa Pöstényiho pevné zdravie, Božie požehnanie, ochranu Panny Márie Sedembolestnej a veľa síl v jeho duchovnej službe Pánovi. Nech Pán Boh odmení všetku jeho prácu pre Cirkev a našu farnosť!

*Don Pöstényi počas Dušičkovej pobožnosti
na cintoríne v Strážach*

Koledníci Dobrej noviny v meste

*Adventný koncert 14. december 2014,
Vlasta Halašová a Roman Blaha*

*Zo slávnostnej svätej omše z vysielania koledníkov
Dobrej noviny z BA a TT arcidiecézy*

Sviatok sv. Alžbety Uhorskej (alebo strážske hody)

